

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **V. T. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2025, č. j. CPR-19239-3/ČJ-2025-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2025, č. j. CPR-19239-3/ČJ-2025-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 2. 5. 2025, č. j. KRPA-395375-36/ČJ-2024-000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu čtyři roky, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřiměřeně přísné. Vzhledem k tomu, že se správními orgány v průběhu řízení spolupracoval, měla mu být uložena pouze povinnost k opuštění území České republiky (dále jen „ČR“). Není přezkoumatelné, proč mu byla uložena doba zákazu pobytu v délce čtyř let. Žalovaný sice obecně popisuje, proč mu správní orgán I. stupně uložil opatření v této délce, ale neobjasňuje, v čem se jeho situace liší od cizince, kterému by bylo možno uložit opatření kratší, například v délce jednoho roku nebo dokonce v délce jen 6 měsíců. Žalovaný neobjasňuje, proč jím uváděné okolnosti odůvodňují vyhoštění právě v délce čtyř let, a nikoli vyhoštění kratší nebo delší. Pouze nepřezkoumatelně odkazuje na „okolnosti daného případu“ a „rozhodování v obdobných případech“, aniž by své úvahy konkrétně popsal. Stejnou vadou pak trpí rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
5. Dne 23. 12. 2024 byl žalobce kontrolován při pobytové kontrole u metra Kačerov v Praze. Žalobce neměl žádný doklad prokazující totožnost, pouze fotografii povolení k pobytu vydané ČR na jméno B. T. T. B., narozený dne X, přičemž fotografie nebyla shledána korespondující s podobou cizince. Cizinec byl zajištěn a následně sdělil svou identitu, pod kterou bylo nadále vedeno správní řízení.
6. Při výslechu dne 23. 12. 2024 sdělil, že letecky přicestoval do Rumunska v roce 2019 na rumunské pracovní vízum s platností od října či listopadu 2019 na dva roky. Rok tam pracoval na stavbách, ale z důvodu nízkého výdělku a svého dluhu ve vlasti přijel do ČR za pomoci převaděčů v červnu 2021. Cestovní pas odevzdal převaděčům, nebyl mu už vrácen. Domníval se, že by mu na ambasádě nový nevystavili. Chtěl zde být ještě asi rok a vydělávat, pak měl v plánu se dostavit na policii pro výjezdní příkaz. Žádné kroky k legalizaci pobytu nečinil, nelegálního pobytu si je vědom. Doklad v telefonu si vyfotil bez vědomí majitele s cílem se jím prokazovat policii. Je zdravý, zdravotní pojištění nemá. Nemá v ČR žádnou stálou adresu, spí tam, kde pracuje na stavbách. Je ženatý,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

manželku a tři děti má ve Vietnamu, jeho rodina má ve Vietnamu dům, kam se může vrátit. Ve vlasti mu nic nehrozí. V ČR nemá žádné významnější vazby.

7. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR nejméně 1. 7. 2021 do 23. 12. 2024 bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn; a pobýval na území ČR v období od 1. 7. 2021 do 23. 12. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Dne 23. 12. 2024 byl cizinec v Praze 4 kontrolován nalézacím správním orgánem (ve stanici metra Kačerov). Sám cizinec uvedl, že svůj cestovní doklad musel v Rumunsku odevzdat převaděčům, kteří mu zajišťovali cestu do ČR, přičemž po příjezdu do ČR již absenci cestovního dokladu nijak neřešil, a nepodnikl tedy vůbec žádné kroky k získání cestovního dokladu nového. Datum 1. 7. 2021 bylo stanoveno z procesní opatrnosti, neboť cizinec uvedl, že do ČR přicestoval v červnu 2021.
8. Správní orgán I. stupně k délce zákazu pobytu uvedl, že zohlednil délku nelegálního pobytu a pobytu bez cestovního dokladu (nejméně od 1. 7. 2021 do 23. 12. 2024), cizinec v ČR pobýval až do pobytové kontroly, která porušení právních předpisů odhalila. Bez této kontroly by zjevně pokračoval v nelegálním pobytu i nelegální práci.
9. Žalobce podal blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně cizince vyzval k odstranění nedostatků podání odvolání, odvolání nebylo ani po výzvě odůvodněno.
10. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí přezkoumal, shledal, že bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 citovaného zákona. K délce zákazu pobytu žalovaný konstatoval, že přijaté opatření ve formě správního vyhoštění na dobu 4 let považuje za zcela adekvátní a odpovídající zjištěným skutečnostem, okolnostem případu i rozhodovací praxi, která je aplikována v obdobných případech.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci s tímto postupem souhlasili. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, z důvodu nedostatečného odůvodnění délky zákazu pobytu, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
16. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).*
17. Prvostupňové správní rozhodnutí uvedlo důvody pro udělení zákazu pobytu v délce čtyř let, kdy intenzita porušení právních předpisů žalobcem byla hodnocena jako závažná s ohledem na délku nelegálního pobytu a pobytu bez cestovního dokladu (nejméně od 1. 7. 2021 do 23. 12. 2024), v ČR pobýval až do pobytové kontroly, která porušení právních předpisů odhalila. Bez této kontroly by zjevně pokračoval v nelegálním pobytu i nelegální práci.
18. Soud zdůrazňuje, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které nedoplnil ani po výzvě, za této situace je zřejmé, že žalovaný mohl závěry prvostupňového orgánu přezkoumat pouze v obecné rovině, žádné konkrétní námitky k délce zákazu pobytu nebyly žalobcem tvrzeny.

19. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost.
20. Opatření spočívající v uložení správního vyhoštění s délkou zákazu pobytu čtyři roky patří v rozmezí zákonného rozpětí k přísnějším, ovšem je nutno zohlednit, že žalobce svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty správního vyhoštění, pobyt bez oprávnění k pobytu i bez cestovního dokladu trval dlouhou dobu, zhruba 3,5 roku, žalobce si byl svého neoprávněného jednání vědom, žalobce záměrně neoprávněně vstoupil na území ČR za pomoci převaděčů, s cílem zde vydělávat finanční prostředky bez povolení, při svém pobytu pracoval na stavbách, plánoval nelegální pobyt i výdělek po dobu dalšího roku. Též si záměrně pořídil kopii dokladu jiné osoby bez jejího vědomí s cílem se tímto cizím dokladem prokazovat policii. V jeho prospěch lze zohlednit toliko spolupráci se správním orgánem.
21. Povinností správních orgánů není v odůvodnění rozhodnutí vysvětlovat, za jakých okolností by uložily zákaz pobytu v délce šest měsíců či jednoho roku, posuzují jen případ žalobce a okolnosti jeho případu. Není ani jejich povinností rozebírat variantu, za jakých okolností by bylo na místě naopak uložit délku zákazu pobytu delší. Správní orgány mají povinnost v obdobných případech rozhodovat obdobně, ovšem nemají povinnost popisovat případy ostatních účastníků a srovnávat je s případem žalobce, zvláště pokud účastník v průběhu správního řízení žádnou takovou námitku nevznáší. V projednávaném případě žalobce netvrdil, že správní orgán I. stupně nepostupoval obdobně ve skutkově stejných případech, nemusel se tedy k tomuto aspektu vyjadřovat ani žalovaný. Soud dodává, že ze správního spisu, tvrzení žalobce ani z poznatků soudu z úřední činnosti nic nenasvědčuje tomu, že by se případ žalobce vymykal způsobu rozhodování v případech skutkově obdobných.
22. Pokud žalobce v žalobě namítal, že mu měla být uložena povinnost opustit území, tato námitka též není důvodná, neboť nebyla shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění.
23. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců přitom byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 4 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na jeho závěry aproboval. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.

24. Správní orgány zohlednily, že žalobce je ženatý, manželku a tři děti má ve Vietnamu, v ČR naopak nemá nikoho z příbuzných či blízkých. Je zdravý, schopný cestovat. V ČR nic nevlastní, jeho vazby k ČR jsou minimální, ve vlasti má nepochybně větší zázemí. Nic mu tam nehrozí, může vycestovat. Žalobce deklaroval, že zde chce ještě rok zůstat a pracovat, byť věděl, že nemá ani oprávnění k pobytu, ani k výdělečné činnosti.
25. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani v žalobě není tvrzeno nic, co by tento závěr zpochybňovalo. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává, nebyly tak podmínky pro uložení povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
26. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. srpna 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.